

SANTA MARIA DE FARES

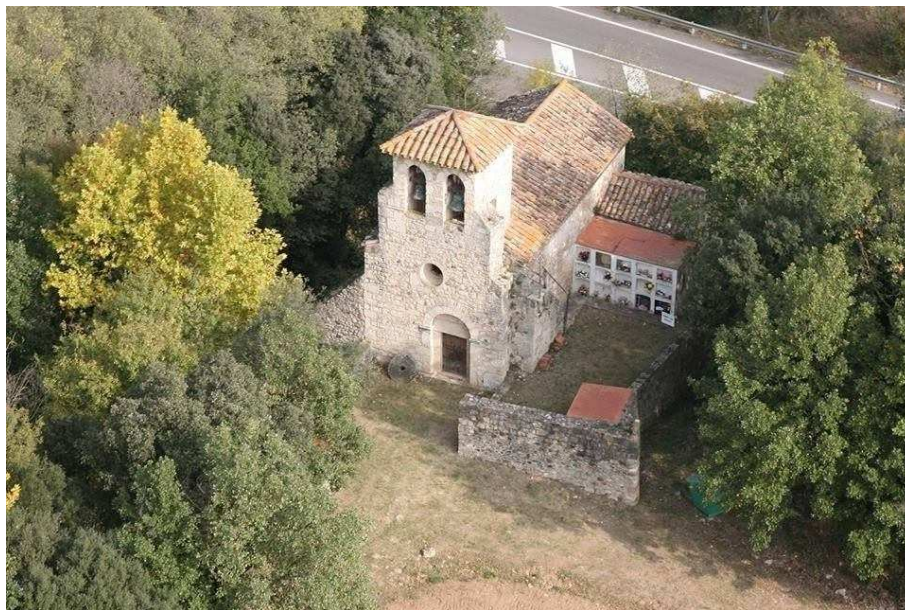
En nomenclatura eclesiàstica el que avui és un ANNEX, abans hauria estat una parròquia sufragània d'una altra, en aquest cas de Besalú. Tal com ho explica Josep M. Marquès a PARRÒQUIES DEL BISBAT DE GIRONA, Annals Gironins 1995.

«Per precisar la nomenclatura utilitzada, és bo d'assenyalar que les esglésies poden ser catedrals, col·legials i monàstiques, que es defineixen per la comunitat que les utilitza per al culte, parroquials i sufragànies (actualment, annexos), quan tenen culte ordinari i territori o comunitat de fidels assignada.»

«FARES, Santa Maria. Hom la designa com a sufragània de Sant Martí de Capellada, 1345 (U-9, f. 9-80) (v. Juvinyà). Passa a ser annex de Besalú, 1928.»

«JUVINYÀ, Sant Martí. Traslladada a Capellada el 1104, és més coneguda com Sant Martí de Capellada; li fou unida Fares, que insensiblement passà a ser durant el s. XIX cap de la parròquia.»

(Fins avui encara alguns llocs diu Juvinyà, però un hom creu que el correcte és Juinyà, Sant Martí de Juinyà, prop la riera de Junyell, que el 1104 ja era aterrada i passà a ser la parròquia Sant Martí de Capellada, prop la riera de Capellada, sota mateix de Besalú.)

Catalunya Romànica:

L'indret de Fares apareix documentat per primera vegada en el testament del comte Sunifred de Besalú i Cerdanya, L'any 966, quan aquest deixà al seu germà Miró, futur comte de Besalú i bisbe de Girona, "ipsum meum alodem de Faras vel de Roseto". Tanmateix, només tres anys després, el 969, queda constatada l'existència de l'església de Santa Maria de Fares mitjançant la venda feta per Gaurí i els seus fills, Franclmir i Oriol, a Miró Bonfill, ja comte de Besalú, d'un "alodium in comitatu Bisuldunense, et in parrochia Sancte Marie de Faris in locum quem vocatum Roseto". L'any 975, "Sanctae Mariae de Faris" és esmentada a la concòrdia feta entre el bisbe de Girona i el comte de Besalú per la possessió de diferents esglésies. A partir del 977, l'església de "Sanctae Mariae de Fraxis" quedà vinculada al monestir de Santa Maria de Besalú gràcies a la donació que féu el comte bisbe Miró Bonfill d'aquesta església al monestir de Besalú. Efectivament, l'"ecclesiam Sanctae Mariae quae est in Fraxis cum decimis et primitiis vel oblationibus suis" es troba entre les possessions que confirmà a aquest monestir el papa Gregori V, L'any 998, de la mateixa manera que "Sancte Marie sita in villa Fraxis" apareix també en la confirmació de béns de Santa Maria de Besalú feta L'any 1000 pel comte Bernat Tallaferro de Besalú. Sí les dades sobre l'església de Santa Maria de Fares dels darrers trenta anys del segle X són, doncs, nombroses, això contrasta amb les escasses i aïllades informacions que trobem a partir del segle XI. Al segle XIII, "Sancte Marie de Faris" és esmentada en el testament de Joan, clergue de Capellada, que li féu un llegat, L'any 1235, i a les Rationes decimarum de la diòcesi gironina, com "ecclesia de Fraxino", el 1280. L'any 1372, el rei Pere III de Catalunya-Aragó vengué el dret de bovatge de diferents parròquies per poder afrontar les despeses de la guerra de Sardenya, entre les quals figurava la parròquia de "Fariis". La darrera notícia referent a l'església de Fares data del 1723, quan el prior de Santa Maria de Besalú, Josep Moxí, signà una carta de pagament a favor de Miquel Soler I Illa, de la parròquia de Sant Andreu de Serinyà, de 10 lliures barceloneses per a la batllia de Sach, de

Santa Maria de Fares i de Sant Martí de Capellada, la qual cosa demostra la dependència d'aquesta església respecte al monestir de Santa Maria de Besalú, com a mínim, fins ben entrat el segle XVIII.

Text: Jordi Fernandez i Cuadrench